

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217219018
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217219018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: X. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, H., zastúpený: JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, proti žalovanému: AB 2 B.V., Strawinskylaan 933, Amsterdam, Holandské kráľovstvo, reg. č.: 57 279 667, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, adresa pracoviska: Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 47 234 679, o zaplatenie sumy 981,58 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu H., č. k. 14Csp/214/2017-59 zo dňa 04.04.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 14Csp/214/2017 - 59 zo dňa 04.04.2018 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 981,58 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 981,58 eura od 26.07.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok) a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 prvá veta, § 458 ods. 1 prvá veta, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „Obč. zák.“), v časti úroku z omeškania s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 151 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním súd považujúci za nesporné, že úver poskytnutý žalobcovi ako dlžníkovi na základe úverovej zmluvy č. 4201076181 zo dňa 20.01.2012 je v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov (uvedené bolo právoplatne konštatované v rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 14C/149/2016-152 zo dňa 3.5.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.06.2017), že na základe zmluvy bol dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 1.700 eur a že dlžník titulom poskytnutého úveru uhradil veriteľovi celkovo sumu 2.681,58 eur, dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby, keď sumu prijatú žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) na základe úverovej zmluvy vo výške prevyšujúcej sumu poskytnutého úveru považoval za bezdôvodné obohatenie v podobe majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu.

V danom prípade bol v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý úver od počiatku pre absenciu zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (resp. pre nesprávne uvedenie týchto náležitostí) bezúročný a bez poplatkov a dlžník bol povinný titulom tejto zmluvy plniť len v rozsahu poskytnutej istiny úveru. Pokiaľ bolo plnené nad rámec poskytnutej istiny, išlo na strane veriteľa o bezdôvodné obohatenie v podobe majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, bez zákonného nároku, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vydať. Keďže žalobca ako dlžník zo zmluvného vzťahu uhradil titulom poskytnutého úveru sumu o 981,58 eura vyššiu než bola suma poskytnutého úveru, súd žalovaného zaviazal na zaplatenie tejto sumy žalobcovi spolu s úrokom z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vo výške vyplývajúcej z nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a to počnúc od 26.07.2017 (t.j. odo dňa podania žaloby na súd), ktorý moment možno považovať za moment, kedy si žalobca uplatnil od žalovaného nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným (bez bližšieho odôvodnenia) súd s poukazom na § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka dospel k záveru o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania keď mal za to, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúce 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože podľa názoru súdu na strane žalovaného (resp. jeho právneho predchodcu) išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Od právneho predchodcu žalovaného ako subjektu podnikajúceho na finančnom trhu v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov je možné spravodlivo očakávať znalosť právnej úpravy spotrebiteľských úverov ako aj náležitostí zmluvy o poskytovaní spotrebiteľského úveru, a preto tento nad všetku pochybnosť musel vedieť, že uzatvárané zmluvy nie sú celkom v poriadku a že absencia zákonných náležitostí zmluvy (resp. nesprávne uvedenie jednotlivých údajov tvoriacich zákonnú náležitosť) má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovitosť poskytnutého úveru. Veriteľ tak bol uzročený s možnosťou sankcií za porušenie zákonných povinností. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, súd má za to, že žalobca získal skutkové vedomosti o bezúročnosti a bezpoplatkovitosti poskytnutého úveru až v čase po podaní žaloby vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14C/149/2016, ktoré sa začalo podaním žaloby dňa 13.04.2016 a v ktorom žalobca (v tom spore vystupujúci ako žalovaný) uplatnil prostriedky procesnej obrany tvrdiac, že poskytnutý úver je pre absenciu, resp. nesprávne uvedenie zákonných náležitostí, potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, čo potom má za následok, že plnenie poskytnuté nad rámec poskytnutej istiny je bezdôvodným obohatením (odpor proti platobnému rozkazu podaný dňa 19.07.2016). V právnom poriadku Slovenskej republiky síce je zakotvený princíp, podľa ktorého je každý povinný poznať právo, avšak súd má za to, že nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby právo vedel aj správne aplikovať. Žalobca v spore vyvolanom z titulu spotrebiteľského vzťahu má postavenie slabšej zmluvnej strany, pričom princíp ochrany slabšej zmluvnej strany je ústavným princípom, ktorý je potrebné akceptovať a aplikovať a teda žalobcovi nemožno uprieť, že vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovitosti úveru aplikoval až v priebehu sporu vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14C/149/2016 a následne v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe podal voči veriteľovi žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia nad rámec bezúročného a bezpoplatkovitého úveru. Keďže žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 26.07.2017, pričom zmluvný vzťah (plnenie z ktorého je predmetom sporu) bol uzavretý dňa 20.01.2012, podľa názoru súdu bola zo strany žalobcu podaná žaloba v čase plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v spore plne úspešnou stranou bola žalobca. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník tunajšieho súdu osobitným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že žalovaný nesúhlasí s rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 14Csp/214/2017 vydaného dňa 04.04.2018. Uvedený rozsudok žalovaný v zákonnej lehote napáda v celom rozsahu, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, ktoré odôvodňuje nasledovne. Konajúci súd vo svojom rozsudku, konkrétne v bode 8., vo vzťahu k premlčacej dobe vychádzal z uplatnenia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko mal za to, že žalovaný sa na úkor žalobcu úmyselne bezdôvodne obohacoval. Žalovaný nesúhlasí s uvedeným tvrdením súdu, a to z nasledujúcich dôvodov. Žalovaný už vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania na časť žalovanej sumy a to v zmysle uplatnenia trojročnej objektívnej doby. Pri posúdení premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný vychádzal z dátumu doručenia žaloby súdu, z ktorého vyplýva, že žaloba bola súdu doručená dňa 26.07.2017. Aplikujúc trojročnú premlčaciu dobu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo,“ považuje žalovaný splátky uhradené pred dňom 26.07.2014 za premlčané. Žalovaný tým nesúhlasí s tvrdením súdu, že v danom prípade je potrebné vychádzať z desaťročnej premlčacej doby. V zmysle § 101 Občianskeho

zákonníka: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“ Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi odporcu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale aby bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že odporca v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Navrhovateľ žiadne dôkazy preukazujúce úmyselné konanie odporcu za účelom získania bezdôvodného obohatenia neoznačil. Úmysel odporcu bezdôvodne sa obohatiť na úkor navrhovateľa nemožno vyvodiť len z tej skutočnosti, že odporca neuviedol do úverovej zmluvy náležitosti, ktoré podľa zákona v nej mali byť (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/847/2014-104 zo dňa 16.9.2015). K uvedenej problematike sa vyjadril Krajský súd v Banskej Bystrici aj v rozsudku zo dňa 22.06.2016, č.k. 17Co/376/2015 nasledovne: „Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje.....Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Spôsob uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným nepreukazuje úmysel žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť. Žalovaný k úverovej zmluve pripojil úverové zmluvné podmienky, ktoré podľa vyhlásenia účastníkov zmluvy tvorili jej neoddeliteľnú súčasť.....Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť úhradou jednotlivých splátok na zaplatenie úveru a všetky splátky zaplatené viac ako tri roky pre podaním žaloby na súd.Uplynutím jednej z premlčacích dôb sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné osobitne skúmať, kedy sa žalobkyňa skutočne o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela, kedy začala a kedy uplynula subjektívna premlčacia doba.“ V rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 4Csp/4/2017 zo dňa 06.07.2017, súd uviedol nasledovne: „Aby bolo možné vychádzať z desaťročnej premlčacej doby, musel by úmysel (či už priamy alebo nepriamy) žalovaného smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musel by existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí, ak povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne, a potom si ho úmyselne ponechal.“ Z toho dôvodu nie sú splnené podmienky na aplikovanie 10-ročnej premlčacej lehoty. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď došlo k reálnemu získaniu bezdôvodného obohatenia, z čoho vyplýva, že objektívna doba vždy začne plynúť skôr a je rozpoznateľná na základe skutkových okolností. Zároveň je dôležité podotknúť, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemožno prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neuplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu. Na základe vyššie uvedeného, žalovaný nesúhlasí s tvrdením súdu, že z jeho strany išlo o úmyselné obohatenie, na základe čoho by sa mala aplikovať 10- ročná premlčacia doba. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný žiada, aby krajský súd rozhodnutie Okresného súdu Komárno zo dňa 04.04.2018, sp. zn. 14Csp/214/2017 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje po všetkých stránkach za správne. Navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaného (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 26.7.2017 domáhal od žalovaného zaplata sumy 981,58 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jeho úkor. Podanú žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/149/2016, v ktorom strany sporu vystupovali v opačnom procesnom postavení, vyslovil, že úver poskytnutý právnym predchodcom veriteľa (obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, s.r.o.) na základe úverovej zmluvy č. 4201076181 zo dňa 20.01.2012 je bezúročný a bez poplatkov. Predmetné konanie sp. zn. 14C/149/2016 bolo právoplatne skončené dňa 23.06.2017 rozsudkom č. k. 14C/149/2016-152 zo dňa 03.05.2017. Nakoľko titulom poskytnutého úveru, ktorý je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, podanou žalobou si uplatnil od žalovaného zaplata sumy bezdôvodného obohatenia, t.j. sumy, ktorú mu uhradil a ktorá prevyšovala sumu poskytnutej istiny. Tiež si uplatnil nárok na zaplata sumy úroku z omeškania z dlžnej sumy počnúc odo dňa podania žaloby, t.j. od 26.07.2017 do zaplata. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a túto navrhol zamietnuť dôvodiac tým, že platby od žalobcu prijímal oprávnené a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy v súlade s dohodnutými úverovými podmienkami. Mal za to, že bezdôvodné obohatenie ako právny inštitút sa viaže na plnenie bez právneho dôvodu, t.j. bez zmluvy, resp. dohody alebo zákonného ustanovenia, teda ide o obohatenie neoprávnené. Mal za to, že žalobcovi nevznikla pohľadávka titulom bezdôvodného obohatenia, keď z jeho strany nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu (žalobca plnil na základe zmluvy), ani plnením z neplatného právneho úkonu (úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú) a ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 3/2009 zo dňa 22.04.2009 konštatoval, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Tiež vzniesol námietku premlčania z dôvodu uplynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby vo vzťahu k časti uplatneného nároku. Súd prvej inštancie vydal dňa 04.04.2018 rozsudok pod č. k. 14Csp/214/2017-59, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku odvolanie a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; pokiaľ sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne záveru, že na predmet sporu je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, je správne. Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalovaného vo vzťahu k právnemu posúdeniu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného. S prihliadnutím na zistený skutkový stav odvolací súd akceptuje názor súdu prvej inštancie o právnom posúdení objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že u žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu premlčaciu dobu v trvaní 10 rokov z dôvodu, že u žalovaného sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorý právny názor súdu prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia

náležite vysvetliť. Právny predchodca žalovaného (obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia, s.r.o.) ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmluvy o úvere platila právna úprava vyžadujúca okrem iného uvádzať RPMN umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný dlhodobu a masovo požaduje plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, resp. uvádza v zmluvách nesprávnu RPMN, čo je súdu známe z vlastnej činnosti, a preto je toho názoru, že zo strany žalovaného ide o konanie úmyselné a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľom. Samotná úverová zmluva bola uzatvorená dňa 18.2.2012 a žaloba bola podaná na súde dňa 26.7.2017, teda pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Pokiaľ ide o subjektívnu dvojročnú premlčaciu dobu, tá bola rovnako splnená, keď mal súd za preukázané, že o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na úkor žalobcu obohatil, sa žalobca dozvedel iniciovaním konania zo strany žalovaného (v predmetnom konaní 14C/149/2016 v postavení žalobcu) vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14C/149/2016, začaté podaním žaloby dňa 13.4.2016. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie a teda s prihliadnutím na takýto zistený skutkový stav je potrebné konanie žalovaného vyhodnotiť ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, a to minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Z týchto dôvodov odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, vrátane závislého výroku o trovách konania. Odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, týkajúceho sa trov konania, súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Odvolací súd na záver poukazuje na to, že preskúmaním veci nezistil, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), teda v súdnej veci nie sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ako to v odvolaní uvádzal žalovaný.

12. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP v celom rozsahu potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP)

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).